



ΕΤΟΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20  
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΑΠΡΙΑΙΟΥ

#### ΑΙ ΕΝ ΓΟΛΓΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Χθιζά τε καί πρώϊζα ἐπισκεφθεὶς τὴν Λευκωσίαν καὶ κατερχόμενος ἐξ αὐτῆς εἰς Λάρνακα διενυκτέρευον ἐν τῇ κώμῃ Ἀθηαίνῳ καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐπεσκέφθην τὰς ἀρχαιοτάτας καὶ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς ἀρχαίας πόλεως Γόλγων, ἃς ἐποίησατο ὁ κ. Vogué. Ἐκ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν καὶ ἐρευνῶν τοῦ ἐπιφανοῦς ἐκείνου ἀρχαιολόγου ὠρίσθη ἡ θέσις τῆς πόλεως ἐκείνης, κειμένης ἀρκτικῶς καὶ ἐγγὺς τῆς Ἀθηαίνου παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τοῦ διαμερισματος.

Τούντεῦθεν ὀρμώμενος ἔρχομαι ἐν ὀλίγοις διαλαθεῖν περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως πρὸς εὐκρινεστέραν κατάληψιν τῆς πραγματείας ἡμῶν.

Ἡ πόλις αὕτη κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἀπφκίσθη ὑπὸ Γόλγου τινός. «Γόλγοι πόλις Κύπρου ἀπὸ Γόλγου τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικωνίων ἀποικίας».

Αὕτη δ' εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη ἀπασῶν τῶν ἐν Κύπρῳ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἐπειδὴ, ὅτε ἤλθεν ἐκ Τροίας ὁ Ἀγαπήνωρ ἐνιαῦθα, κατὰ Πausανίαν, οἱ Γόλγοι ὑπῆρχον ἐν Κύπρῳ, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸ δικσημότερον ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης.

«Καὶ Πάφου Ἀγαπήνωρ ἐγένετο οἰκιστὴς καὶ τῆς Ἀφροδίτης νατεσκευάσατο ἐν πόλει Πάφῳ τὸ ἱερόν· τῶς γὰρ ἡ θέσις παρὰ Κυπρίων τιμὰς εἶχεν ἐν Γόλγοις κλυομένη χωρίῳ». Ὁ δὲ Κάτουλλος ἀναφέρων τὰ ἐν Κύπρῳ διάσημα ἱερά, συγκαταλέγει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἐν Γόλγοις.

«Quae sanctum Idalium uriosque apertos  
Golis, quaeque Amathunta, quaeque  
[Golgos.

Ἡ πόλις αὕτη καίτοι μικρά, περιελαμβάνετο ἐντὸς τείχους ἔχουσα περίμετρον ἑπτὰ σταδίων· τὰ τείχη ταῦτα εἶχον δύο πύλας, ὧν ἡ μία μικρά, ἡ δ' ἕτερα μεγάλη. Τὰ ἔγνη τῶν πυλῶν τῶν τειχῶν ἐσώζοντο εἰσέτι πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ κ. Vogué. Εἰς τὸ δυτικὸν δ' αὐτῆς μέρος παρατηροῦνται εἰσέτι τὰ λείψανα τῶν ὑδραγωγείων αὐτῆς, οὐχ ἤττον ὅμως ἐφέροντο ἐκ τῶν περιβολαίων τῶν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Λάρνακος καλυμμένων νῦν Κ α φ ο ὦ ν τ α.

Ἐνδον δὲ τοῦ τείχους καὶ ἄλλοτε ἀνευρέθησαν πολλὰ ἀγαλμάτια ἐξ εὐθραύστου ἐλαφροῦ λίθου ὡς καὶ πῆλινα ἀγγεῖα διαφόρου ἐποχῆς, ὡς καὶ ἕτερον ὑπερμέγεθες ἀγαλμα ὠραίας Ἐλ-

ληνικῆς τέχνης, ἕπερ κατασυνετριβή. Ὁ κ. Vogüé ἀνεκάλυψεν ἐκτὸς ἄλλων σπουδαίων ἀγαλμάτων καὶ τινὰς ἐπιγραφὰς γεγραμμένας τῆ ἀρχαίᾳ γραφῇ καὶ γλώσσει τῶν Κυπρίων. Ὁ κ. Κερνόλας ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ προκατόχου αὐτοῦ καὶ ἀνασκάψας τὸν ἐν αὐτῇ λοφίσκον (Παμπουλάρι) καλούμενον, ἀνεκάλυψεν ὀλόκληρον Νεκρόπολιν, περιέχουσαν πλείστους ὄσους τάφους Ἑλληνικοῦς τε καὶ Φοινικικοῦς μετὰ πολλῶν σώων καὶ περικαλλῶν ἀγαλμάτων. Τὸ δ' ἔξοχον πάντων τυγχάνει τὸ ἱερὸν τῆς Γολγίας Ἀφροδίτης.

Περὶ δὲ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν ἀρχαίων θεοτήτων Ἑλλήνων τῶν ἐν Κύπρῳ λατρευόμενων ἐρχόμεθα τινα εἰπεῖν χάριν διασαφήσεως καὶ διαφορίσεως τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

Ἡ Ἀφροδίτη οὐκ ἦν ἡ ἀρχαία τῆς νήσου θεότης, διότι τὰ θυσιαστήρια τῆς Πάφου, τῆς Ἀμαθούντος καὶ τοῦ Κιτίου ἦσαν κατ' ἀρχὰς καθιερωμένα τῇ λατρείᾳ τῆς Τυρίας Ἀστάρτης, τῆς θεότητος ταύτης, ἣτις ἐλατρεύετο ἐν Ἀσκάλωνι, ἐν Βύβλῳ, ἐν Τύρῳ καὶ πάσαις ταῖς ἀκταῖς τῆς Συρίας. Ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐγκατεστάθησαν ἐν Κύπρῳ ἤγαγον μεθ' ἑαυτῶν τὰς πολυαριθμοῦς τοῦ Ὀλύμπου θεότητας, ὧν οὐδεμία ἦν τόσῳ παρεμφερὲς τῇ Τυρίᾳ Ἀστάρτῃ, ὅσῳ ἡ ἀρχαία Ἀφροδίτη, ἡ ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων γνωστὴ παρὰ τοῖς Πελαγοῖς, ἥς ἡ λατρεία ἦν αὐτῆς τῆς φύσεως ἡ λατρεία. Οἱ ἀρχαῖοι ἀπεθέωσαν τὴν γονιμότητα αὐτῆς καὶ τὴν ζωὴν, ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῶν ὅπως ἐξαρθῶσιν ὑψηλότερον καὶ μάθωσι ποῦ ἔγκειται ἡ πηγὴ καὶ καταγωγὴ πάσης ὀντότητος. Ἡ πανθειστικὴ αὕτη εἰδωλολατρεία ἀπαντῶσα πανταχοῦ, παρήγαγε διαφορῶς τύπους θεοτήτων, παρεμφερεῖς τῇ Τυρίᾳ Ἀστάρτῃ καὶ τῇ Ἑλληνίδι Ἀφροδίτῃ.

Οἱ Ἕλληνες καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλεσαν τὴν θεὰν τῆς Κύπρου Ἀφροδίτην ἢ Venus, ἀλλὰ τὸ σύμβολον δὲν ἠλλοιώθη· τοῦτο ἦν αἰετοπεδῆ λίθος τῆς Πάφου, ὅστις παρίστα τὸν φαλλὸν τὸν ἐκφράζοντα τὴν γεννητικὴν δυνάμειν ἢ τὴν πωγωνίτιδα Θεὰν τῆς Ἀμαθούντος, τὴν ἐνούσαν τὰ δύο φύλα καὶ ἀρκομένην εἰς ἑαυτὴν μόνην ἐν τῷ ἔργῳ τῆς

παραγωγῆς. Ἡ ἱεροτελεστία ἔμεινεν εἰς χεῖρας τῶν Κινυριδῶν, ὧν ὁ πρόγονος Κινύρας (1) ἦτο Φοίνιξ, καὶ ὁσ ἐκὼν ἀέκων κατέστη Ἕλληνας ἥρωας, καίτοι διατηρῶν τὸ σημιτικὸν αὐτοῦ ὄνομα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία κατέπνιξε τὴν Φοινικικὴν Ἀστάρτην ὑπὸ σωρὸν τινὰ μύθων καὶ πλαστῶν διηγήσεων περὶ Ἀφροδίτης.

Ἐν Κύπρῳ ἐλατρεύετο προσέτι ἡ Δήμητρα, ὁ Βάκχος, ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἀλλὰ πᾶσαι αἰ θεότητες αὗται τοπικῆς καὶ ἰδιαιτέρας ἀπήλυσον λατρείας, μόνης τῆς Ἀφροδίτης λατρευομένης καθ' ἑαυτὴν τὴν νῆσον.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν Γόλγιοις Ἀρχαιοτήτων.

#### ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικαστὴς ἐν Κύπρῳ.

#### Ἡ ἩΡΩΪΣ ΕΛΛΗΝΙΣ

##### Διήγημα.

[Συνέχεια καὶ τέλος.]

Ἡ Μαριάννα δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε πέρας τῆς. Ἡστάνετο ὅμως ἀόριστόν τινα θλίψιν, ἣτις τὴν ἐπέιζε, τὴν κατεβίβρωσκεν. Ὅταν δ' ἀνέβη εἰς τὸν λόφον καὶ δὲν ἐβλεπε πλέον τὰ διερχόμενα πλῆθη, ἀλλ' ἤκουε μόνον τὸν ἀναδιδόμενον θόρυβον ἐρρίφθῃ ἐπί τινος λίθου καὶ καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐκλαυσε, ἔκλαυσε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ διατί. Εἶτα δὲ χωρὶς νὰ μεταλλάξῃ θέσιν ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμοὺς καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ὡς ἀπολελιθωμένη. Ὅταν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουε κανονβολισμοὺς καὶ ἀόριστόν τινα θόρυβον. Δὲν ἠπικᾶτο. Ἐτείνε τὸ οὖς καὶ ἐνόησεν ὅτι προῆρχετο οὗτος ἐκ τοῦ μέρους τῆς Φιλιππουπόλεως.

Καταβεβλημένη ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον. Ἡ ταραχὴ τῆς δ' ἐπετάθη ὅταν

[1] Ἡ λέξις Κινύρας, [φοινικιστὶ Κινὸρ] δηλοῖ θρηνητικὸν τι ὄργανον, ἐξ οὗ καὶ τὸ κινύρεσθαι = θρηνεῖν, ὀδύρεσθαι.

διέκρινεν ἐξερχόμενον ἐν ὀρμῇ τὸν πάππον τῆς, ἀνευ καλυμμαυχίου καὶ πᾶλλοντα γυμνὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας.

— Ποῦ ἦσουν, Μαριάννα, ποῦ ἦσουν ἀνέκραξεν οὗτος. Ζῆς λοιπὸν σὺ, δὲν σ' ἐφόνευσαν. Δόξαν ἄς ἔχῃ ὁ Θεός. Ἀλλ' ἡ Φιλιππούπολις, ἡ πατρίδα μας πάγει...τελείωσε...γενήκαμεν Βούλγαροι.

Ὡσεὶ δὲ ἡ λέξις αὕτη τῷ ἔφερε ρῖγος, ἀνεσκίρτησε καὶ ἀνεκίνησε τὴν κεφαλὴν τοιουτοτρόπως, ὥστε ἡ κόμη του περιεχύθη ὡς χαίτη περὶ αὐτὴν.

— Κατάρρα, εἶπεν, ὅσῳ περνοῦν τὰ χρόνια τόσῳ χάνομεν καὶ τὸ αἶσθημά μας... Ὅχι, φέρνω ὀγδόοντα χρόνια εἰς τὴν ῥάχην, μὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ ποῦνε οἱ ἀδελφοί μου, ὅταν θὰ μὲ προσκαλέσῃ ὁ Θεός πλησίον του, ὅτι δὲν ἔκαμα τὸ χρέος μου. Θὰ ἐπιστρέψω εἰς Φιλιππούπολιν καὶ θὰ πέσω νεκρός, ἀφοῦ χορτάσῃ τὸ χέρι μου. Τοῦλάχιστον δὲν θάχουν νὰ λένε πῶς δὲν εὑρέθηκεν ἕνας ἄνθρωπος νὰ κλείσῃ τὸ στόμα ἐνός Βουλγάρου... Ὅχι, βαστοῦν ἀκόμη τὰ χεῖρά μου.

Καὶ ἐκινήθη πρὸς τὰ ἔμπρός· ἀλλ' ἡ νεανὶς τὸν ἐκράτησεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἐσταμάτησεν. Ὡς ἐὰν δὲ ἡ ἀναχαιτίσις αὕτη τὸν κατεβάρυνε, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὀπισθέν του ἐδωλίου καὶ ἐτάνυσε τὰς χεῖρας ὡς αἰμωδιῶν.

— Ἄ, καὶ πρὸ ὀλίγου δὲν θὰ γύριζα πίσω ἀπὸ τῆς Φιλιππούπολι, ἐψιθύρῃσεν, ἂν δὲν συλλογούμουν σὲ, κόρη μου.

— Ἦσαθε εἰς τὴν Φιλιππούπολιν, πατέρα; — Ναι, κατέβηκα πρῶτ', πρῶτ' εἰς τὴ πόλιν· ἀλλ' εἶπε ὁ Θεός νὰ μὲ ἐτύφλωνε εἰς τὸ δρόμον διὰ νὰ μὴ ἔβλεπα ὅσα εἶδα. Τετέλεσται, ἡ πατρίς μας δὲν ὑπάρχει πλέον.

Καὶ μετὰ μακρὰν σιγὴν προσέθεσεν. — Ὅταν πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια ἦλθα εἰδῶ, τὰ δύο τρίτα τῆς Φιλιππουπόλεως ἦσαν Ἕλληνες· ὅταν ἐγενεῖν ἡ Βουλγαρία, ἔμεινε μόνον ἐν τρίτον· καὶ τώρα, τώρα ἐγενεῖν ὅλοι Βούλγαροι. Τὸ σημερινὸ κίνημα τὸ ἔκαμαν ἄνθρωποι τῶν ὀπίστων οἱ γονεῖς πρὶν ἀπὸ ὀλίγα χρόνια ἐφαίνοντο καὶ ἐνήργουν ὡς Ἕλληνες. Καὶ ἦσαν Ἕλληνες πραγματικῶς, δὲν ἦσαν

Βούλγαροι ὅπως τὰ παιδιὰ τῶν. Ἄ! ὅσο τὸ συλλογούμαι, ἀνατριχῶ... νὰ τοὺς ἐβλεπε πρὸ ὀλίγου σὺ, μία ἀσθενὴς κόρη, Μαριάννα μου, θὰ ἐχύνεσο κατεπάνω τους διὰ νὰ σώσῃς τοῦλάχιστον τὸ ὄνομά μας. Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ἔτρεχαν ἄνω κάτω ὡς λυσασμένοι καὶ κανεῖς δὲν εὑρέθη νὰ φωνάξῃ: «Κάτω ἡ Βουλγαρία». Τούναντιον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὄχλου εἶδον παιδιὰ Ἑλλήνων νὰ τρέχουν... Εἶδα μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὸ παιδί τοῦ Βογιάννου, τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἕως χθὲς ἐσπούδαζεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Σχολεῖον... Ἄ! τρέφαμεν φίδια μέσα εἰς τὸ κόλπον μας χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνωμεν.

Ἡ Μαριάννα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βογιάννου ἀνεσκίρτησε καὶ προέβλεψε τὸν γέροντα ἱερέα, ὅστις ἐτανύσθη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὡς ἡμινεκρουθεῖς.

\* \* \*

Μία καὶ μόνη κανδήλα ἔκαιεν ἐντὸς τοῦ ἐρήμου ἐξωκκλησίου καὶ διέχυνε φῶς ἀμυδρὸν ἐπὶ τῶν ἡμιμαύρων εἰκονισμάτων, ὅταν μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἰσῆλθεν ἡ Μαριάννα εἰς αὐτό. Ἐπροχώρησεν ἀκροποδητῆ πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, καὶ, σταυρώνουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τοὺς βραχίονας, ἀνύψωσε πρὸς τὴν αἰειπάρθενον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἐφαίνετο προσευχομένη.

— Συγχώρησέ με, Παναγία μου, εἶπεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γείνη.

Καὶ ἐπρόφερε μὲ τοιοῦτον τόνον τὰς λέξεις ταύτας, ὥστε ἀντήχησαν φρικωδῶς ὑπὸ τὴν ἀγίαν στέγην.

Μόλις δὲ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνεσκίρτησεν.

Ἐκεῖ πλησίον τῆς ἔκειτο μικρὰ τράπεζα, ἐφ' ἣς τὸ πρῶτ' ἔδεν ἐπρόφρασε νὰ κόψῃ τὸ ἀντιδῶρον ὁ γέρον ἱερεύς· μία προσφορά ἔκειτο ἐντὸς δίσκου καὶ ἐντὸς αὐτῆς τὸ μαχαίριον, οὕτινος ἀπήστραπτεν ἡ λαβή. Ἡ Μαριάννα ὤρμησε πρὸς αὐτὸ καὶ τὸ ἀνέσυρεν.

— Εἶναι ἡγιασμένον, εἶπεν.

Καὶ ὤρμησεν ἔξω τοῦ ἐξωκκλησίου.

Ὡς σκιὰ διέτρεξε τὴν πρὸ αὐτῆς ἔκτασιν καὶ εὑρέθη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν πρὸ τῆς πηγῆς.

Ἦτο ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος Βογιάννος περιέμενον ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

— Ἠρῆσες, Μαριάννα μου, εἶπε. Βλέπεις ἐγὼ πόσον σὲ ἀγαπῶ; Μέσα εἰς τόσην ταραχὴν δὲν σ' ἔλησμόνησα. Ἀρῆκα τὴν θέσιν μου, τὴν ὁποίαν μοι ὤρισεν ἡ πατρίς καὶ ἦλθον νὰ σὲ ἴδω, νὰ σὲ τρῖγξω ἔτι ἄπαξ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ σοὶ εἴπω τὰ πάντα, νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἡ δόξα καὶ ὁ ἱερεὺς θὰ περιστέψωσιν αὐρίον τὰς κεφαλὰς μας.

Ἡ Μαριάννα ἐκράτησε πρὸς στιγμὴν συγνὴν καὶ εἶτα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν, ἠνωρθώθη διὰ μιᾶς καὶ τὸν προσέβλεψε δι' ὄμματος, διαλάμποντος ἐν τῷ σκότει.

— Βογιάννε, εἶπεν, εἶσαι Βούλγαρος;

Πρὸ τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης στάσεως τῆς νεάνιδος, ὁ Βογιάννος ἀνεσκίρτησε καὶ ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ὁμίλησε, ἐπανελάβεν ἡ Μαριάννα πλησιάζουσα, εἶσαι Βούλγαρος ἢ ὄχι;

— Ἀλλὰ καὶ σὺ Μαριάννα, ἐπανελάβεν ὁ νέος, δὲν εἶσαι Βουλγαρίς, δὲν ἐγεννήθης εἰς τὰ Βιτώλια καὶ δὲν ἀνετράφης, δὲν ἔζησες ἐδῶ εἰς τὰ μέρη μας; ἢ Φιλιππούπολις, ἢ Ρωμυλία, ἢ Μακεδονία αὕτη δὲν εἶναι Βουλγαρία;...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν. Ἡ νεάνις ὤρμησε διὰ μιᾶς ἐναντίον καὶ διὰ ταχείας κινήσεως ἐθύθισεν εἰς τὸ στήθος τὴν μάχαιραν ἣν ἐκράτει. Οὗτος ἐκλονίσθη καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν κατέπεσε βαρύνουπος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ νεάνις προσήλωσεν ἀγρίως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ἄν ὦλαι αἱ Ἑλληνίδες, εἶπεν, ἔπραττον ὡς ἐγὼ, σήμερον ἢ Ρωμυλία δὲν θὰ ἦτο Βουλγαρικὴ.

Καὶ ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἀπότομον βάραθρον ἠνοίγετο πρὸ αὐτῆς ἔσταμάτησε πρὸ τοῦ χεῖλους αὐτοῦ καὶ ἔστρεψε τὸ ὕστατον βλέμμα πρὸς τὸ πρὸ αὐτῆς πτώμα.

— Καὶ ὅμως τὸν ἠγάπων, εἶπεν.

Καὶ κλείασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐρρίφθη πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τὸ βάραθρον ἐκεῖνο ὑπέρθε τάφος τῆς.

Γ. Κ. Υ.

## Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

## XXIX

## ὑπὸ τὸ δάσος.

Ὁ Ραοὺλ αἶφνης μετέβαλε τὴν πορείαν τῆς λέμβου. Εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει περὶ τοῦ πρακτέου.

— Γνωρίζετε νὰ κολυμβᾶτε, Μαρία; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Τὰ πάντα λοιπὸν ἔχουσι καλῶς.

— Ἄλλ' ἐπιστρέφωμεν πρὸς τὴν λέμβον.

— Θὰ σωθῶμεν οὕτω.

— Ὁ Ραοὺλ προσεπάθει νὰ κάμψῃ ἐκ νέου τὸ ἀκρωτήριο, ὅπερ ἐγένετο τάχιστα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔπλεον ἐγγὺς τῆς ἄκρας, ὅτε ἐκ τῆς ἀκτῆς δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν αὐτὸν, ἡ ἑτέρα δὲ λέμβος ἦν λίαν ἀπομακρυσμένη, ἔστρεψε τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου οὕτως ὥστε νὰ πλέῃ κατ' εὐθειᾶν καὶ μεταξὺ τῶν δύο καιαδρומικῶν.

Ὅτε ἐξετέλεσε τὸ στρατήγημα τοῦτο ἀπεῖχε τῆς ἀκτῆς περὶ τὰ εἴκοσι μέτρα.

Ἡ Μαρία παρετήρησεν ὅτι ἐτοποθέτει σταυροειδῶς τὰς κώπας καὶ προσέδενεν αὐτάς. Ἐπὶ δὲ τῆς σχεδίας ταύτης ὁ Ραοὺλ ἔθεσε τὰ τουφέκια καὶ τὰ ἐφόδια· κατόπιν εἶπε τῇ μαρκησίᾳ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπερ αὕτη ἐπραξεν ἄνευ δισταγμοῦ, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠκολούθησε.

Ἡ λέμβος ἔπλεε μακρὰν τῆς ξηρᾶς.

Οὗτοι ἐπάτησαν τὴν ξηρὰν λίαν ταχέως, ὡς θοῦντες πρὸ αὐτῶν τὰς κώπας καὶ σπεύδοντες. Ἐλαβον μεθ' ἑαυτῶν τὰ ὄπλα, τὰς ζωτροφίας καὶ τὴν πυρίτιδά των διασωθεῖσαν εὐτυχῶς καὶ ἐκρύβθησαν ἐν τοῖς βράχοις τοῦ ἀκρωτηρίου.

Μόλις ταῦτα ἐγένοντο, καὶ τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον ἀρίον ἔκαμπε τὴν ἄκραν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ, βλέπων αὐτὴν, δύναμεθα νὰ ἡσυχάσωμεν, αὕτη εἶναι βραδυκίνητος.

— Ἀλλὰ τί θὰ πράξωμεν; εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θὰ περιμένωμεν μικρὸν. Ἡ καταδίωξις θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τινα χρόνον· καὶ δύναμεθα νὰ φύγωμεν πρὶν ὑποπευθῶσιν ἡμᾶς ὅτι εἴμεθα ἐν τῇ ξηρᾷ· μετὰ τοῦτο θὰ ἴδῃτε τί θὰ πράξω.

— Τί;

— Ληστείαν.

— Ραοὺλ, προσέξατε εἰς ἐμέ.

— Δὲν ζητῶ ἢ νὰ γνωρίζετε ἱππασίαν, ἀκριβῆ μου Μαρία.

— Ὅσον διὰ τοῦτο ἡσυχάσατε· ἀλλά...

— Ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ Ραοὺλ.

Καὶ κρίνας τὴν στιγμὴν κατὰλληλον,

— Ἐγέρθητε καὶ ἔλθετε! εἶπε.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Εἰς τὸ χωρίον τῶν ἀνθρώπων τούτων.

— Θεέ μου!

— Ἄλλ' ἔλθετε λοιπὸν.

— Ραοὺλ, τοῦτο εἶναι ἀσύνητον!

— Τὸ χωρίον εἶναι κενόν· εἶναι ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐκεῖνου.

— Τὸ βλέπω.

— Πάντες οἱ κάτοικοι κατῆλθον εἰς τὴν παραλίαν.

— Ἐν τούτοις...

— Εἶμι βέβαιος ὅτι οὐδεὶς ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ὅτι δὲν θὰ συναντήσωμεν οὐδεμίαν κεφαλὴν· ἕνα γέροντα ἢ δύο ἴσως.

— Καὶ ἂν φωνάξωσι;

— Δὲν θὰ τοὺς ἀκούσωσιν ἐκ τῆς παραλίας.

Ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὸ κυρίαρχον ὕψος τοῦ Ραοὺλ, καὶ ἠκολούθησεν αὐτόν.

Ἡ μεγάλη αὕτη κυρία ἢ πλασθεῖσα ὅπως δεσπόζει, ἡ ὠραία αὕτη γυνὴ ἢ εἰθισμένη εἰς πάσας τὰς περιποιήσεις τῶν ἀνδρῶν, ὑπεχώρει ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ραοὺλ, ἐξφκειοῦτο πρὸς τὴν πειθαρχίαν, καὶ δὲν συνεζήτηε τὴν διαταγὴν ἢ ἐκ φόβου μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ λόγῳ ἀξιοπροσεπίαι.

Ὅπως ἡ γυνὴ εἰσέλη ἐν τῇ ὁδῷ ἦν διεχάρησεν αὐτῇ ἢ φύσις, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῇ αὕτη

ἐνώπιον αὐτῆς τῆς φύσεως· τότε ὁ βραχίον τοῦ ἀνδρὸς ἀναδείκνυται ὁ προστάτης καὶ προασπιστής, ἀλλὰ συνάμα διατάττει καὶ ἐπιβάλλει τὴν διαταγὴν καὶ τὸ σέβας.

Ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ ἑξεναντίας, τὸ εὐθραστον, τὸ εὐτελές, τὸ ἀτελές ὃν εἶναι ὁ τύραννος τοῦ ἰσχυροῦ ὄντος· πάντες οἱ ἀρχέγονοι νόμοι εἰσὶν ἀνατετραμμένοι. Ἐν τῇ ἔδρᾳ ἢ ἐν τῷ θρόνῳ κίθηται ἐρωτόληπτός τις γυνὴ, πρὸ τῆς ὁποίας κλίνουσι μέχρις ἑδάφους αἱ σπονδυλικά στήλαι ἀπειρῶν λατρευτῶν· τοῦτο δὲ εἶνε ἀληθῶς θέαμα ἀτιμωτικόν.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὅπως παῖξῃ ὅμοιον πρόσωπον· εἶχε θυσιάσει τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν ὑπεροψίαν του, καὶ ἠρνήθη νὰ γείνη ὁ ὑπηρετής τῆς καρδίας τῆς μαρκησίας. Ἦδη δὲ αἱ περιστάσεις περιήγαγον ἀμφοτέρους εἰς θέσιν τοιαύτην, ὥστε, ἂν ἐκυτῆς, ἡ ὑπερήφανος αὕτη μαρκησία δὲ Νουμέξ ἀποκαθίστατο μικρὰ, ἀπέριπτε τὰς ἀδυναμίας τῆς, καὶ ἐστηρίζετο τρέμουσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀνδρὸς, οὗ τὴν κυριαρχίαν τοσοῦτον ὑπεροπτικῶς εἶχεν ἀποκρούσει.

Ἀλλ' ἐπίσης ἡ τραχεῖα συμπεριφορὰ τοῦ Ραοὺλ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων κινδύνων ἐξήγειρε τὸν θαυμασμόν τῆς.

Ἦτο οὗτος ἐκ σιδήρου, οὐδὲ εἰς μῦς τοῦ λευτείου προσώπου του ἐκινεῖτο καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς σοβαρωτέραις κρίσεσι· τὸ ὄμμα αὐτοῦ δὲν ἐξήστραπτεν ἢ ἐν τῷ ἔργῳ.

Ἐβίδιζον κατα μῆκος τῶν βράχων· ἐκεῖνος ὡσεὶ ἔπλεον ἐν τῇ ἡδονῇ, ἐκείνη ὠχρὰ καὶ σφάλλουτα.

Ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον.

Ἡ μαρκησία εἰς τὴν θέαν τῶν οἰκῶν κατέληφθη ὑπὸ τοιαύτης ἀγωνίας, ὥστε ἔκλαιεν.

Ὁ Ραοὺλ ἐστήριξεν αὐτήν.

— Μαρία, θάρρος, τί διάβολον! εἶπεν αὐτῇ· συνέλθετε διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεώς σας.

— Φίλε μου, αἱ δυνάμεις μου με ἐγκατέλιπον, ἀπήντησεν αὕτη.

— Ἐμπρός, εἶναι ἀνάγκη! εἶπεν οὗτος.

Καὶ ὤθησεν αὐτὴν σχεδὸν ἀγροίκως.

Ἐν δάκρῳ ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς



αὕτη περιπτώσει πράττει, πράττομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ μείζονος ἐπιτυχίας.

— Οὕτω λοιπὸν οἱ διακόσιοι ἢ οἱ τριακόσιοι πολεμιστὰὶ τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀνίκανοι νὰ καταβάλωσιν ἓνα ἄνθρωπον;

— Ναί, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ᾗναι κυνηγός. Ἀκριβῶς ἐνταῦθα με κατεδίωξαν.

— Αἱ

— Ἐδωκαν μάχην. Ἦσαν πολυαριθμότατοι καὶ ὡπλισμένοι μέχρις ὀδόντων. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ με περικυκλώσωσι καὶ ἐφόνευσα ἐξ αὐτῶν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ φεύγων αὐτοὺς ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον· ὠμολογήσατε ὅτι τοῦτο εἶναι ἀποθαρρυντικόν.

— Ἦδη σὰς ἐνοῶ.

— Καὶ καθησυχάζετε;

— Ναί, φίλε μου.

— ἔχετε δίκαιον· αὐτοὶ τρέχουσιν ἀναζητοῦντες τοὺς ἵππους, ἀμφιβάλλουσιν ὅτι ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὸ δάσος, καὶ θὰ ἀποφύγωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς πλησιάσωσι. Τοσοῦτῃ μᾶλλον καθόσον καὶ ἂν λέων τις φανῇ ἐν τοῖς πέριξ δὲν διακινδυνεύουσι μετὰ πλειοτέρων προφυλάξεων, ἢ ὅταν κυνηγός τις εὐρίσκειται ἐν τῷ δάσει· πρὸς τοῦτο πλησιάζουσι τρέμοντες καὶ μετὰ φρονήσεως.

— Ἀλλὰ μοὶ ἐλέγετε περὶ τίνος γοητευτικοῦ ἀντικειμένου· ποῖον εἶναι τοῦτο, Ραούλ;

— Θὰ ἴδῃτε αὐτὸ μετ' ὀλίγον.

Ὅσα προῦχώρουν, τόσα ἢ τοποθεσία ἀπεκαθίστατο ἀγρία. Αἱ ἄπειροι δρυὲς ἐσχημάτιζον ἀδιέξοδον ἄθροισμα· οἱ θάμνοι ἀπετέλουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν δένδρων δάσος ἐπὶ δάσους. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἐφαίνετο πλέον ἢ ἐν σπανίαις διαλαμπαῖς· τὸ ἔδαφος ἂν πᾶν βῆμα ᾗν διεσχισμένοι εἰς χάσματα ἢ νεαρὰ γυνὴ καταβεβλημένη καὶ ἐκ τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἐκ τοῦ καμάτου, ἠκολούθει τὸν ὀδηγὸν τῆς ἐπιμόχθως.

Αἶφνης ἤκουσθη φωνὴ ἀγρία καὶ φοβερά.

Καὶ τέρας τρομερὸν ὤρμησεν ἐπὶ τῆς στενωποῦ, ᾗν ἠκολούθουν οἱ φυγάδες.

Ἦτο λέων.

Ἐν τῷ βαδίσματι καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς τρόποις αὐτοῦ λέοντος ἐνυπάρχει τοσαύτη μεγαλειότης,

ἰσχυρὸς ἐκδηλοῦται τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτοῦ, τὸ εὐρὺ αὐτοῦ πρόσωπον ὑπεμφαίνει τοιαύτην ἀγρίοιαν, ὥστε καὶ ὁ γενναίωτερος ἀνὴρ εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ἐκπλήσσεται καὶ ταρασσεται.

Ἡ μαρκησία ἦτο γυνή.

Ἡ Ἄννα-Μαρία δὲ Νουμέζ ἐλειποθύμησεν.

### XXX

#### Ὁ Αἰὼν Σελίμ.

Ὅταν αὕτη ἀνέκτισε τὰς αἰσθήσεις τῆς, εἶδε τὸν Ραούλ μειδιῶντα νὰ δεικνύῃ αὐτῇ τὸν λέοντα παρὰ τοὺς πόδας του.

Τὸ ρύγχος τοῦ ζώου ἤγγιζε τὰ ἄκρα τοῦ μαυριτινοῦ ἐνδύματος τῆς νεαρᾶς γυναίκος, ἥτις ἀπέσυρεν αὐτὰ πεφοβισμένη.

Ἐβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ λέοντος προσηλωμένους εὐλαβῶς ἐπὶ τῶν ἰδικῶν τῆς· εἰς κύνων δὲν θὰ ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς κυρίας του βλέμμα γλυκύτερον αὐτοῦ.

Ἡ Κυρία δὲ Νουμέζ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὄνειρον.

Ἐποίησε κίνημά τι.

Ὁ λέων ἀνέσεισε τὴν οὐρὰν του ὡς κύνων θέλων νὰ θωπεύσῃ, καὶ ἐξέτεινε τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεφαλὴν ὑπεράνω τῶν γονάτων τῆς.

Ἐξεζήτηται οὕτω σημειῖόν τι φιλίας.

— Λοιπὸν, Μαρία. εἶπεν ὁ Ραούλ, δώσατε εἰς τὸν πτωχὸν τοῦτον Σελίμ ὅ,τι ζητεῖ· θωπεύσατε διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς σας τὴν βασιλικὴν χαίτην του, ὡς ἠθέλατε πράξει εἰς κύνων.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐδίσταζεν.

Ὁ Σελίμ παρετήρησε τὸν κυνηγὸν μετ' ὕψους τόσον ἀνήσυχον, τόσον θλιβερὸν διότι ἐνέπνευε τόσον τρόμον, ὥστε ἡ μαρκησία συγκινηθεῖσα ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ λέοντος τοὺς ὑπερὺθρου δακτύλους τῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο. ΔΥ ΒΟΥΚΟΥΛΩΝ

### ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ὁ Δουδοβίκος ἔστειλάν μετὰ τοὺς λόγους τούτους παρεσκευάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ Σουκαριέρ ἐπέσχεν αὐτὸν διὰ χειρονομίας.

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον; εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Τί ἐνδιαφέρει ὑμῖν νὰ τὸ μάθητε; ἤρῳτῃσε ψυχρῶς ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς.

— Κατανοῶ, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης, ναί, κατανοῶ τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας, ᾗν ἐπιβάλλετε ὑμῖν...θαυμάζω δὲ ὑμᾶς τοσοῦτον, ὅσον καὶ σὰς συμπονῶ. Ἐδύνασθε νὰ ἦσθε εὐτυχής...ἠδυνάμεθα νὰ ὤμεν φίλοι...Κατάρματος ἔστω ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀποχωρήσας ὑμᾶς τῆς Μαγδαληνῆς διὰ τῶν αἰσχυρῶν ραδιοουργιῶν του, καὶ περιαιγῶν εἰς διάστασιν ὑμᾶς μετ' ἐμοῦ.

— Ὁ ἀποθάνῃ, ἐψηθύρισεν ὁ Ἐστελάν. Τῷ συγχωρῶ.

— Ἔστε μᾶλλον ἐμοῦγενναῖοψυχος... Ἀλλ' ἐπειδὴ τέλος ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιλησθῶ τῶν ἀνομημάτων του. Τὸ μόνον δ' ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, κύριε, εἶναι ἡ πράξις, δι' ἧς καταδικάζεσθε οἰκειοθελῶς εἰς ἐξορίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἐμοῦ δὲν θὰ παραμείνῃ ἐν ὑμῖν ὡς ἀνάμνησις ἔχθρου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ θλίψω τὴν χεῖρά σας.

Ὁ Ἐστελάν ἀνεσκίρτησεν, ἀλλὰ δὲν ἀπειθήθη, ἡ δὲ χειραψία ἐγένετο ἀμφοτέρωθεν ἐγκάρδιος.

Ὁ Σουκαριέρ ἀσμένως θὰ τὸν ἐνηγκαλίζετο. Ἐλυπεῖτο δ' ὅτι ἀρῆκεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ, χωρὶς νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ πᾶν ὅ,τι διενοεῖτο, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπνευσθεῖσαν συμπά-

θειάν του, καὶ νὰ τῷ εὐχαριστήσῃ ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὴν τοῦ Γούη σωτηρίαν.

— Ἀχρεῖε Φρεδόκ! εἶπε μετὰ τῶν ὀδόντων.

Καὶ εἰσώρμησεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐν ᾧ κατέκειτο ὁ ἀνεψιὸς του.

Ὁ τάλας νέος ἐκάθευδεν ἀρκούντως ἤρεμον ὕπνον, ἡ δὲ νοσοκόμος ἐνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ τὸν ἀφυπνίσῃ.

Ὁ δίκην λαίλαπος εἰσελθὼν θεῖος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν, καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ὅποταν εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ Βωτρουῦ κεκαλυμμένον ὑπὸ πλακῶν ὑπολευκῶν, σχηματιζουσῶν εἶδος προσωπίδος καὶ παρεμποδιζουσῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Μεγάλην ἐφ' ἑαυτοῦ κατέβαλε προσπάθειαν, ὅπως κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν κράξῃ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ νὰ ριφθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θερμῶς νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

Ἡ παχύσαρκος γυνὴ παρενέβη ἐμφρόνως, καὶ ἐτόλμησε προτεῖν νὰ τὸν σύρῃ ἐκ τῆς χειρίδος, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὸν ἐντὸς τῆς αἰθούσας.

Ὁ Σουκαριέρ οὐδόλως ἀντέστη. Ἐνθυμούμενος τὰς παραγγελίας τοῦ ἱατροῦ, κατενόει ὅτι δὲν ᾗν ἀρμόδια ἡ στιγμή νὰ διαταράξῃ τὸν ἀσθενῆ διὰ θωπειῶν, πολλῶ δ' ἤττον δι' ἐπερωτήσεων.

— Λοιπὸν! εἶπεν ἅμα ἡ νοσοκόμος ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, μοὶ ἐγγυᾶσθε τώρα περὶ αὐτοῦ;

— Μετὰ τὴν κεφαλὴν μου, ἀπήνησεν αὕτη δι' ἐπισήμου ὕψους. Ἀλλ' ἐννοεῖται μετὰ τὴν συμφωνίαν ὅτι δὲν θὰ μ' ἀποπέμψῃτε, διότι ἂν δὲν ᾗμην ἐγὼ ἐδῶ...

— Θὰ μείνητε ἕως οὗ ἐγερθῇ τῆς κλίνης, καὶ μετὰ ταῦτα ἀκόμη, ἂν τὸ ἐπιθυμήτε...θὰ σὰς πληρῶσω δὲ διπλάσια.

— Εἶσθε πολὺ καλὸς, κύριε... Ὁ ἄλλος λοιπὸν δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον;

— Ποῖος ἄλλος;

— Ἐκεῖνος ὁ νέος...ὁ φίλος του...ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεριποιεῖτο.

— Ὅχι. Τώρα, ὅτε εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην αὐτοῦ.



— 'Ιδού. Αυτό είναι ἔτι ωραιότερον καὶ μᾶλλον ἕκτακτον. Ὁ Ἐστελάν ἐπρόκειτο νὰ σοὶ γνωστοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἣν ἐπὶ μακρὸν ἐξεμελέτησε, καὶ ἣτις μεγάλην τῶ περιάπτει τιμὴν. Ἐνεκα λόγων καταληπτῶν σοι, δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ οὔτε σέ, οὔτε τὴν θυγατέρα σου... ὡς δὲν ἤθελεν ἐπίσης καὶ νὰ γράψῃ ὑμῖν. Ἐκρινε τὸν ἀντεραστὴν του ἄνδρα εὐγενῆ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως, καὶ βεβαίως δὲν ἠπατάτο.

— Τί! ἤθελε ν' ἀποταθῆ πρὸς τὸν ἀνεψιὸν σου ὅπως...

— Μάλιστα. Ἡ ἰδέα εἶναι πρωτότυπος, ἀλλὰ δὲν στερεῖται μεγαλείου. Σκεφθεὶς ὅτι ὁ Γούης θ' ἀνεδέχετο ν' ἀνακρινώσῃ ὑμῖν τὴν ἡρωϊκὴν ἀπέλευσίν του, κατηθύνθη εὐθὺ εἰς τὴν ὁδὸν Ὠθέρ. Ἡ τύχη ἐπήγαγεν ὥστε ν' ἀφιχθῆ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ τάλας Γούης κατέπιπε κληνῆρης. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν συγχύσει ἐντὸς τοῦ μεταίου αὐτοῦ πατώματος. Ὁ θυρωρὸς ἐκλαβὼν τὸν Ἐστελάν ὡς φίλον τοῦ ἀσθενοῦντος, ἐπροθυμήθη νὰ τὸν εἰσαγάγῃ παρ' αὐτοῦ. Τότε δὲ ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ τσσαῦτα ὑποστάς ἀδικήματα, κατέδειξε τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν του. Θὰ πιστεύσητε ὅτι ἐγκατέστη διαρκῶς παρὰ τῶ ἀνεψιῶ μου, ὅτι ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὰς νύκτας, καὶ τὸν περιεποιήθη μετ' ἀφοσιώσεως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν παραλλαγείσης; Αὐτὸς οὗτος μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις μοὶ διεδήλωσεν ὅτι, ἂν δὲν προσεκαλεῖτο ἐγκαίρως, οὐδέποτε ὁ Γούης θ' ἀνερρώνουε. Μὴ κλαίης, Μαγδαληνῆ, διότι ἐσώθη ἤδη... χάρις τῶ κ. Ἐστελάν.

Ἡ Μαγδαληνῆ ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της χωρὶς ν' ἀποκριθῆ. Διετέλει ἐν καταστάσει ἀφράτου συγκινήσεως.

— Τὸ τοιοῦτον εἶναι λίαν ὠραῖον, εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ ἄνευ οὐδενὸς ἐνθουσιασμοῦ ὑπερβαίνει μάλιστα τὸ ὠραῖον, καθότι δὲν εἶναι φυσικόν. Ἀλλὰ τέλος, ὑποθέτω ὅτι ὁ κ. Ἐστελάν ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ τῆς οἰκίας τοῦ ἀνεψιοῦ σου.

— Ναί, ἀφοῦ μοὶ ἐξήγησε τὰς προθέσεις του, παρακλῶν με ν' ἀνακρινώσω ὑμῖν ταύτας. Ἐγὼ δὲ δὲν ἐχρονοτριβήσα, ὡς βλέπεις. Ὁ κ.

Ἐστελάν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Ρώμης κατοικίαν του.

— Πῶς! ἐκεῖσε κατοικεῖ εἰσέτι; ἐφώνησεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα. Ἐνῶ ἐγὼ ἀνεζήτησον αὐτὸν πανταχόσε, κατέφκει πλησιέστατα σοῦ. Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν, διότι μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ.

— Πότε; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Μαγδαληνῆ.

— Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰ λεγόμενά του. Τοῦτο δὲ εἶναι ἀληθές, διότι συνήνησα ἀνθρώπον, ὃν προσλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Μεξικόν, καὶ ὅστις μοὶ ἀνέφερε τ' αὐτὰ πράγματα. Ἄλλως τε δ' ὁ κ. Ἐστελάν εἶναι ἀνίκανος νὰ ψευσθῆ. Ἀναγγέλλω ὑμῖν ὅτι προτίθεμαι νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῶ, οὐχὶ βραδύτερον τῆς αὔριον, ὅπως τῶ εἶπω ἅπαξ ἔτι πᾶν ὅ, τι φρονῶ περὶ τῆς διαγωγῆς του, καὶ ὅπως τῶ εὐχαριστήσω κἀλλιον ἀφ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ πράξω κατὰ τὴν βραχεῖαν συνάντησιν, ἣν ὁμοῦ ἔσχομεν. Μ' ἐπιδοκιμάζεις, δὲν ἔχει οὕτω, Μαγδαληνῆ;

— Ἐξ ὅλης μου καρδίας, ἀπήντησεν αὐτὴ διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Ἡμῖν βέβαιος περὶ τούτου. Εἰμί δ' ἐπίσης βέβαιος ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ τῶ εἶπω ὅτι συνεκινήθης ἐκ τῆς τσαύτης αὐταπαρνήσεώς του. Δὲν τὸν ἀγαπᾶς, δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἀγαπᾶς; ἀλλὰ, τῆ ἀληθείᾳ, ἦν ἀξίος σοῦ, καὶ ἄνευ τῆς δυσμοιρίας ἣτις... Μᾶ; ἀφίνεις; Ποῦ λοιπὸν ἀπέρχεσαι;

— Σύγγνωτέ μοι ν' ἀποσυρθῶ... Εἰμί τοσοῦτω τετραγαμῆν...

— Ὑπαγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ ὡσαύτως νὰ συνδιαλεχθῶ σπουδαίως μετὰ τοῦ Σουκαρριέρ.

Ἡ Μαγδαληνῆ ἦν μὲν ὠχρὰ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέπεμπον παράδοξον λάμψιν. Ἐτείνε τὸ μέτωπον τῶ κ. Μωγάρ, ἐναποθέντι φίλημα, καὶ ἐξῆλθε βραδυποροῦσα τῆς αἰθούσης.

— Δύστηνος μικρά! ἐτονθόρυσεν ὁ Σουκαρριέρ, ἡ γενναϊότης τοῦ Ἐστελάν δὲν θὰ τῆ ἀποδώσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐδαιμονίαν της.

— Ἰκανῶς ἐξεθείσασα τὴν γενναϊότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶπε δυσθύμως ὁ κόμης.

— Εἶναι ἀξία ἐπαίνων. Μὴ τάχα τὸ διαμισθηθῆς;

— Νομίζω ὅτι κρύπτει ὑπολογισμόν.

— Τίνα ὑπολογισμόν;

— Πῶς! δὲν διαβλέπεις ὅτι ὁ Ἐστελάν οὗτος κἀὼς ἐγίνωσκεν ὅτι περιποιούμενος τὸν ἀνεψιὸν σου δὲν κατέτριβεν εἰς μάτην τὸν καιρὸν του; Δὲν μοὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι προτίθεται ὄντως ν' ἀπέλθῃ. Εἰμί δὲ προσέτι λίαν πεπεισμένος ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃ, ἢ ἀφοῦ ἀπελιπσθῆ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὑποθέσεώς του, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσῃ ἅπαντα τὰ μέσα ὅπως ἐπανακτήσῃται τὴν διαφεύγουσαν αὐτῶ Μαγδαληνῆν.

— Τὸ ἀπλούστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον μέσον ἦν εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ ὅμως ἔσχε τὴν λεπτότητα νὰ μὴ ποιήσῃται αὐτοῦ χρῆσιν.

— Ἐννοεῖς νὰ εἶπῃς ὅτι δὲν ἐνήργησε νὰ λάβῃ τὴν σύζυγόν του διὰ τῶν χωροφυλάκων; Τί ὠραία ἀξία! Ἐγίνωσκέ καλῶς ὅτι κατ' οὐδὲν θὰ ὠφέλει αὐτῶ ἡ βία, ἢ νὰ τὸν καταστήσῃ μισητὸν παρὰ τῆ Μαγδαληνῆ. Ἐπίσης καλῶς ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ τὴν προσηπίζομεν ἐναντίον τῶν ἐγγειρημάτων τοῦ Ἐθεώρησε δεξιώτερον τὸ ν' ἀποπειραθῆ νὰ τὴν συγκινήσῃ διὰ τῆς ἀνεκτικότητος καὶ δι' ἔργου ἀφοσιώσεως.

— Εἶσαι ἀδικος, φίλτατέ μοι. Ἐὰν θελήσωμεν ν' ἀνερευνησώμεν τὰ τοὺς ἀνθρώπους κινουῦντα αἰσθήματα, θ' ἀνακαλύψωμεν πάντοτε ὅτι συμφέρον τι ὠθεῖ αὐτοὺς πρὸς τὰ καλὰ ἔργα. Τότε δὲν θὰ ὑφίσταντο πλέον ἀγαθαὶ πράξεις. Καὶ ἐὰν οὕτως εἶχεν; καὶ ἐὰν ὁ Ἐστελάν δὲν ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα πρὸς ἐπανάκτησιν τῆς συζύγου του; Μὰ τὴν πίστιν μοὶ δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸν κατακρίνω διὰ τοῦτο.

— Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ἀλλ' ἔλαθε τὰς δεούσας προφυλάξεις διὰ τὴν περίπτωσηιν, καθ' ἣν θὰ ὑπεχρεῖτο νὰ παραιτηθῆ. Δυσπιστεῖ πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν ἀνεψιὸν σου, μὴ παρέχων πίστιν εἰς τὸν δοθέντα ὄρκον τοῦ νὰ μὴ ἐπανιδώσῃν ἀλλήλους· ἔχει ὅμως πίστιν ἐπὶ τὴν τιμιότητα τοῦ Γούη Βωτροῦ. Ἀποτεινόμενος αὐτῶ, καὶ ἰδίᾳ περιποιούμενος αὐτὸν, τὸν περιήγαγεν

εἰς θέσιν μὴ ἐπιτρέπουσαν αὐτῶ πλέον ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν Μαγδαληνῆν.

— Συμφωνῶ· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι νόμιμος πόλεμος, καὶ τῆ ἀληθείᾳ, παραλόγως θὰ τὸν ἐμμεφόμεθα ἐπ' αὐτῶ. Ἄλλως τε δὲ φρονῶ ὅτι ἀπατάσαι, καὶ ὅτι ὁ Ἐστελάν δὲν διέπραξε τὸ τοιοῦτον ἐπὶ προθέσει. Ὄποτε μετέθη παρὰ τῶ Γούη, ἠγνώσει ὅτι θὰ εὔρη αὐτὸν σπουδαίως ἀσθενούντα καὶ παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένον. Πρὸς δὲ ὀλίγον μέλει ἡμῖν τί προσεχεδίαξεν. Ἀρκεῖ ὅτι ἀναχωρεῖ, καὶ σοὶ ἐγγυώμαι ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ. Συμπεραίνω δὲ λέγων σοι ὅτι σὺ ἤδη δύνασαι κάλλιστα νὰ μείνης. Πρὸς τί τάχα ν' ἀπέλθῃς καὶ νὰ βυθισθῆς μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς ἐν τῆ Λουίζιάνη, ἀφοῦ ὁ σύζυγός της διαπεραιωθῆ πέραν τῶν θαλασσῶν; Ὁ Γούης θ' ἀπέλθῃ ἐπίσης εἰς Ἀφρικὴν ἅμα τῆ ἰάσει του. Ὅθεν οὐδὲν σ' ἐξαναγκάζει νὰ καταλίπῃς τοὺς Παρισίους.

— Δησιμονεῖς τὸν κ. Φρεδόκ; εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κόμης.

— Ὁ Φρεδόκ ἀποθνήσκει.

— Τί λέγεις;

— Ναί, φίλε μου ἀποθνήσκει ἐξ εὐφρογίας. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν Γούην ἱατρός, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν εἶδησιν ταύτην... ἣτις δὲν με θλίβει ὑπερβαλόντως. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶναι ὅτι προσέλαβε τὸ μίασμα τοῦτο ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐξ ἧς καὶ ὁ ἀνεψιός μου, διότι ἀμφοτέρω διεπραξάν τὴν ἀφροσύνην ν' ἀπέλθωσι πρὸς ἐπισκεψιν τῆς Ἀντωνίας, ἣτις ἀγνωῶ πόθεν ἐκόλλησεν αὐτὸ, καὶ ἣτις, καθὰ λέγεται, ἀποθνήσκει ὡσαύτως.

— Ἡ Ἀντωνία! ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀχρείου ἐκεῖνου Προυνεθῶ; Καὶ ὁ Βωτροῦ μετέθη παρὰ τῆ γυναικί ταύτη;

(ἀκολουθεῖ.)



'Ο ἀήρ τῶν δωμάτων. — Ἀκάθαρτος ἀήρ δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀήρ ὁ ἀναμειγμένος μετὰ κονιορτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ πλήρης ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ὅτε καὶ ὀηλητήριον καθίσταται.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐν τῷ ὅποιῳ διαμένει τις, ἀνανεοῦται διὰ τῆς ἀνοικομένης καὶ κλειομένης θύρας.

Τὴν νύκτα ὁ ἀήρ των ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖ καθαρὸς. Διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκ προλήψεων ἢ πολλῶν ἄλλων λόγων συνείθισαν νὰ κλείωσιν ἐρμητικῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν κοιτώνων των κατὰ τὴν νύκτα, ὁ δὲ ἀήρ, μὴ ἀνακαινιζόμενος οὕτω, μολύνεται καὶ δηλητηριάζεται. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἄνθρωποι οἱ διαιτώμενοι τὴν νύκτα ἐν τοιαύτῃ μεμολυσμένη ἀτμοσφαίρᾳ, ἐν ἣ ἑλλείπει τὸ ζωογονοῦν καὶ ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἀναπνοὴν ὀξυγόγονον, ἐγείρονται τὴν πρωῒαν ὠχροί, χαῦνοι, μὲ βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν, ἄνευ ὀρέξεως καὶ ἐν γένει ἐξησθημένοι, τὰ ὁποῖα εἰσι συνέπειαι καὶ ἀποτελέσματα τῆς εἰσπνοῆς ἀκαθάρτου ἀέρος.

X

Σοφωτάτην περὶ τοῦ σφαιριστηρίου διατριβὴν Γάλλου ἱατροῦ περιέχει ἐν τῶν τελευταίων τῆς Hygiène Pratique φύλλων ἔχουσαν ἐν συνόψει ὅδε: Τὸ σφαιριστήριον εἶναι ἀρχαιοτάτη ἐφεύρεσις. Διεδόθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' εἰς ὃν χάριν τοῦ βασιλικοῦ του στομάχου τὸ εἶχε συμβουλευθεῖ ὁ ἱατρός του. Ὑπὸ ὑγιεινῆν ἐποψίν εἶναι ἤρεμος φυσικὴ ἀσκησις, διευκολύνουσα τὴν τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν, ἐνισχύει τὴν διαπνοὴν καὶ ἔχει τὸ σπάνιον προτέρημα νὰ ᾖναι προσιτὸν ἀμφοτέρως τοῖς φύλοις. Διὰ τοῦ σφαιριστηρίου γίνεται ἀσκησις ἐν μέτρῳ καὶ οὐχὶ κοπιώδης. Διὰ τὴν νεότητα εἶναι ἀρίστη διασκέδασις ἀφίνου-

σα ἐλεύθερον στάδιον εἰς τὴν ἀεικινησίαν της. Εἶναι τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ θρανήου τῶν σχολείων. Παρέχει κανονικὰ καὶ εὐρύθμους κινήσεις καὶ γυμνάζει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὴν εὐθυσκοπίαν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐννοοῦσι νὰ περιπατῶσιν εἰς τούτους τὸ σφαιριστήριον χωρὶς νὰ τὸ καταλαμβάνωσι τοὺς ἀναγκάζει νὰ διανύωσι μίαν λεύγαν διὰ νὰ κάμωμεν 100 παραμπόλας ἀνάγκη νὰ βαδίσωμεν περὶ τὸν πράσινον τάπητα 2 χιλιομέτρα. Ἴδιως διὰ τὴν λεπτὴν καὶ εὐστοχον χρῆσιν τῶν χειρῶν συνιστῶμεν τὸ σφαιριστήριον εἰς τοὺς χειρουργούς. Ἐπίσης διὰ τοὺς γέροντας εἶναι ὠφελιμώτατον, δι' οὗς ἡ ἐδραία ζωὴ εἶναι ἀληθὲς ὀηλητήριον. Διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ὧν διὰ τῆς κανονικῆς καὶ ἑλαφρᾶς ταύτης ἀσκήσεως ἐνισχύονται οἱ μυῶνες. Διὰ τὴν φθίσιν καὶ τὰ καρδιακὰ νοσήματα, δι' αὐτὴν πολλὰς εἰς ἑνὶ ὑπαίθρῳ περίπατος εἶναι ὀλέθριος. Ὁμοίως συνιστῶμεν τοῦτο τοῖς ραχιαίοις καὶ ἄρθρικοίς καὶ τοῖς πάσχουσι τὸν στόμαχον. Τὸ σφαιριστήριον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀσκεῖ τὸ σῶμα καὶ θέτει τοῦτο εἰς διηνεκὴ κινήσιν, διασκεδάσει συγχρόνως καὶ τὸν νοῦν. Καλὸν πάντες οἱ περὶ τὰ γράμματα, οἱ τραπεζίται καὶ οἱ γραφεῖς νὰ μὴ ἀπαξιῶσι τὴν λαμπρὰν ταύτην καὶ ὑγιεινοτάτην παιδείαν, ἀρκεῖ μόνον νὰ τελῆται ἐν καλῶς ἀεριστῶμένῳ καὶ καθαρῷ αἰθροῦσι.

X

**Χρονικὰ τοῦ συρμόθ** — Ὁ συρμὸς δὲν εἶνε καθόλου τυραννικός. Ἐπιτρέπει εἰς τὰς φίλας του νὰ πράττη ἑκάστη ὅπως θέλη καὶ νὰ ἀπολαύη πλήρως ἐλευθερίας, ἐκλέγουσα μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὑφασμάτων, χρωμάτων, συμπληρωμάτων καὶ σχεδίων, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀρμόζουν περισσότερο εἰς τὴν θέσιν της, τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν κύκλον ἐν τῷ ὅποιῳ ζῆ.

Σημεῖον σπουδαιότατον καὶ τὸ ὅποῖον ὀφείλουσι καλῶς νὰ ἐννοήσωσιν ἅπασαι αἱ γυναῖκες εἶναι ὅτι πρέπει νὰ βαδίζῃ ἑκάστη κατὰ τὴν ἡλικίαν της καὶ νὰ μὴ ἀντιγράψῃ τὰ σχήματα καὶ τὰς ἐνδυμασίας ἐκείνας, τὰς ὁποίας μόνον αἱ νεαί, ἀνθηραὶ καὶ ροδόχροες πρέπει νὰ φέρωσιν.

Ἄς σκεφθῶσιν ὅτι, ὅτε ἔπαυσαν νὰ ὧσι νεαί τὸ καλλίτερον μέσον τοῦ νὰ ἀνηθήσωσι συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐνδύνονται ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ ἡλικία των, καὶ μόνον μετὰ μεγάλης ἀπλότητος, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διακρίνηται πρόσωπον ἡλικιωμένον.

Ἐστὲ βεβαιόταται, χαρίεσσαί μου ἀναγνώστριαί, ὅτι ἡ ἀπλότης τὴν ὁποῖαν σὰς συμβουλεύω δὲν ἀποκλείει οὐδαμῶς τὸ κομψὸν καὶ γάριον, τὸναντίον μάλιστα ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν βάσιν.

Τὰ βαθέα χρώματα εἶναι ἀπαραίτητα, ὅτε πρὸ πολλοῦ ἔπερασαν τὰ 40 ἔτη, πρέπει δὲ νὰ ἀφίνωνται εἰς τὰς νεαρὰς γυναῖκας καὶ τὰ κορίσια τὰ ἀνθηρὰ καὶ ἀνοικτὰ χρώματα, τὰ ζωηρότατα συμπληρώματα καὶ τὰ παράδοξα καὶ ἀλλόκοτα ἐνδύματα. Γυνὴ πεντηκοντοῦτις φέρουσα ἐνδυμα ροδόχρου, πορφυροῦν ἢ κυανοῦν οὐράνιον, ἀμέσως θέλει ἀπολέσει παρ' ἡμῖν πᾶν δικαίωμα πρὸς εὐλάβειαν καὶ σεβασμὸν. Οὐδόλως τῇ συμβουλεύω διὰ τοῦτο νὰ συμπεριφεροῦνται ὡς γραῖτα, ἀλλὰ τὸναντίον νὰ ἐνδύηται ὅπως πρέπει, χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν δεκαπενταετῆ της ἡλικίαν, πρὸ πολλοῦ παρελθοῦσαν.

Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπεμακρύνθη ὀλίγον τι τοῦ ἀντικειμένου μου, ἀγοπηταὶ ἀναγνώστριαί. ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ ἐπανεέλθω καὶ συστήσω περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν καὶ εὐπρεπισμῶν, ὁμοῦ μὲ τὰ βαθέα καὶ ἡμιάνοικτα χρώματα, πλούσια καὶ ἀπλὰ συμπληρώματα ἐκ πλατέων τριχάπτων, κρωσσούς, χάνδρας κτλ., συμφώνως πρὸς τὸν συρμόν, μετὰ προσοχῆς ὅμως ὅπως πάντα παρουσιάσωσιν ἐν τῷ στολισμῷ ἀρίστην ἄρμονίαν.

#### ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μέγας ἐπικρατεῖ θόρυβος ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων τῶν μεγάλων ραπτριῶν μας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοξείσεως ἀπεφάσισαν ὅπως μὴ μεταχειρισθῶσι πλέον ἢ μάλλινα ὑφάσματα καὶ διὰ τὰς ἐνδυμασίας ἐτι τῶν ἐπισκέψεων. Ἄλλ' αἱ μάλλον κομψούμεναι κυρίαί ἐλθοῦσαι εἰς τὰς ραπτρίας των εἶπον ὅτι ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην μεταξίνων ὑφασμάτων διὰ τὴν ἐποχὴν

τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν των. Πάραυτα λοιπὸν ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ζητήσωσιν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐργοστασιαρχῶν τῆς Λυὸν δείγματα τῶν νεωτερισμῶν αὐτῶν, μεγάλη δ' ἐπικρατεῖ ἐκ τούτου ἐμφύχως εἰς ἅπαντα ταῦτα τὰ ἐργοστάσια.

Εὐτυχεῖς οἱ δυστυχεῖς ἐργάται, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουσιν ἐργασίαν, ἡύλογημένοι δὲ ἔστε καὶ ὑμεῖς, καλαί μου κυρίαί.

#### Mousseline.

X

Τὸ ἐπόμενον φοβερὸν δρᾶμα διεδραματίσθη ἐν Φούλαμ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ σύζυγος κρωσιῶλου τινὸς, Ληδερ καλουμένου καὶ ἐν Λονδίῳ ἐγκατεστημένου, ἐρίσασα πρὸς τὸν σύζυγόν της ἐγκατέλιπεν ἀμέσως τὴν συζυγικὴν οἰκίαν μετὰ τῶν πέντε τέκνων της, ἡλικίας ἐννεα, ἑπτὰ, πέντε καὶ τριῶν ἔτῶν, καὶ τοῦ τελευταίου τεσσάρων μηνῶν. Ἀφοῦ πρῶτον ἔπλε τείον ἐν τινι καφενείῳ μετέβη εἰς Φούλαμ, πλησιάσασα δὲ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ταμέσεως ἐρριψε διαδοχικῶς τὰ πέντε τέκνα της εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐρριφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ὕδωρ. Τὸ δεύτερον τῶν τέκνων της, τὸ ἑπταετές, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην. Τὸ ταλαίπωρον παιδίον περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Φούλαμ κλαῖον διαβάται τινὲς οἰκτείραντες αὐτὸ τὸ ἠρώτησαν διατὶ ἐκλαίειν ὅτε ὁ ἔμαθον τὸ φοβερὸν γεγονός δδραμον ἀμέσως εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἤρξαντο ἀναζητοῦντες τὰ πτώματα. Μόλις τῇ ἐπιούσῃ κατωρθώθη ἡ ἀνευρεθῆ ὁ νεκρὸς τοῦ πρωτοτόκου τέκνου.

**Φιλάργγρος γέρον.** — Κύριε Στρουθάκη, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀφίνεις νὰ σὲ φονεύσουν διὰ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα;

Σκεφθεῖς δὲ ἐπ' ὀλίγον οὗτος ἀπεκρίνατο.

— Ὄχι, διότι ἀποθνήσκων οὐδὲν θὰ ὠφελθῶ ἐκ τῶν χρημάτων τούτων ἄλλὰ κάμνομεν ἄλλο τι.

— Τὸ ποῖον;

— Μισσοκώτως μὲ μόνον καὶ δὸς μοι διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα.



## ΠΟΙΗΣΙΣ

## ΠΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ (1)

Α.

Εἰς Κόρη ν.

“Οτι ἔχω μία μοναχὴ τρίχ’ ἀπὸ τὰ μαλλιά σου,  
 “Ενα μικρὸ χαμόγελο ἢ μιὰ γλυκιὰ ματιὰ σου,

Δὲν ἔχω τῆς παράδεισος, ὅλα τὰ οὐράνια κάλλη!...  
 Σὺ εἶσαι ἡ παράδεισος γιὰ ἡμέ και ὄχι ἄλλη.

“Ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ και τ’ Ἀπριλιοῦ τὰ ἴα,  
 Δὲν ἔχουν τοῦ προσώπου σου τὴν θελκτικὴν μαγεία!

“Ἡ αὔρα εἰς τὰ στήθη σου χαρούμενη κοιλάει,  
 Δροσιὰ νὰ πάρῃ κ’ εὐωδία στὰ ρόδα νὰ σκορπάῃ.

“Ἔβγα τὴν νύκτα στὸ βουνό, δλόλευκα ἴντυμένη,  
 Κ’ ἡ φύσις θεὸ ν’ ἀπατηθῆ πῶς ἡ αὐγὴ προβαίνει.

Και τὸ φεγγάρι τὸ λαμπρὸ ἔμπορεῖ νὰ τὸ θολώσῃς,  
 Και στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ ὀλίγο φῶς νὰ δώσῃς...

“Ἄν ἦσαι ἄγγελος γιατίι μοῦ κρύβεις τὰ πτερά σου;  
 “Ὁ! ἀνοίξέ τα μιὰ στιγμή νὰ ἴδῃ τὸ πέταμά σου.

“Ἀλλὰ μὴ φύγῃς ἀπ’ τὴν γῆ κι’ ὁ κόσμος ἀσχημίσει.  
 Ποιὰ ἄλλη κόρη ἴσάν ἐσέ ἔμπορεῖ νὰ τὸν στολίσῃ;

Β.

“Ε φ υ γ ε.

Εἶπα ν’ ἀνοίξῃς τὰ πτερά, ἄγγελον νὰ θαυμάσω,  
 “Ὅχι νὰ φύγῃς, ἄπονη, γιὰ πάντα νὰ σὲ χάσω!

Δὲν ἔμπορῶ τώρα στὴν γῆ χωρὶς ἐσέ νὰ ζήσω,  
 “Ὅπισω ἔλ’ ἀγάπη μου ἢ θὰ σ’ ἀκολουθήσω.

(1) Τὸ ἄνωθεν ποίημα τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ, γνωστοῦ ἄλλως τε, ποιητοῦ κ. Κωνστ. Πρετεντέρη Τυπάλδου, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Τὸ ποίημά ἐστὶ γεγραμμένον μετ’ αἰσθηματος καὶ τρυφερότητος, ἔχει δὲ ἐνιαχοῦ εἰκόνας ὄντως Πετρουαρχείου. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται εὐχαρίστως θ’ ἀναγνώσωσιν αὐτὸ, ὡς ἔχομεν δι’ ἐλπίδος ὅτι καὶ ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ ποιητὴς θέλει καὶ πάλιν τιμήσει ἡμᾶς διὰ τῶν στίχων του,

Μὰ δὲν ἤξεύρ’ ὁ δυστυχὴς τοῦ οὐρανοῦ τὰ μέρη;  
 Και ποῖος στὴν παράδεισο νὰ σ’ εὐρω θὰ μὲ φέρῃ;

“Ὁ! ἔλα ἴσῳ, κόρη μου, τὴν ἀνοιξὶ λυπήσου,  
 Θὰ χάσῃ κάθε εὐμορφιά σάν λείψῃ ἡ μορφὴ σου.

“Ἴσως ἀστέρει ἄφωτο ἐπῆγες νὰ φωτίσῃς,  
 Στόλιστο, φῶς μου, γρήγορα, κι’ ὀπίσω νὰ γυρίσῃς...

Στὸν κόσμο ἢ στὸν οὐρανὸ, Κόρη, ἂν σ’ ἀπαντήσω,  
 Μὲς τὴν ἀγκάλῃ μου σφιχτὰ μὲ πόθο θὰ σὲ κλείσω...

Δὲν θὰ σ’ ἀφήσ’ ἄλλη φορὰ, ν’ ἀνοίξῃς τὰ πτερά σου  
 Μ’ ἀναψὲ φλόγα στὴν ψυχὴ τ’ ἀγγελοπέταμά σου.

“Ἄν πάλ’ ὁ Πλάστης σὲ κρατεῖ τοῦ θρόνου του κα-  
 (μάρι,  
 Κι’ ἄλλος κανένας ἄγγελος δὲν ἔχ’ αὐτὴ τὴ χάρι,

Στελέ μου μία μοναχὴ τρίχ’ ἀπὸ τὰ μαλλιά σου,  
 “Ενα μικρὸ χαμόγελο ἢ μιὰ γλυκιὰ ματιὰ σου.

Νᾶχω στὸν κόσμο ὅσο ζῶ τὴν μόνῃ μου λατρεία  
 Και μέσα εἰς τὸν τάφο μου κρυφὴ παρηγορία.

Γ.

Τὴν εἶδον.

Τὴν εἶδον μὲς τὰ σύγνεφα σάν ἄστρο νὰ διαβαίῃ,  
 Εἶχε τὴν κόμη τῆς λυτῆ, στοὺς ὤμους τῆς χυμένη.

Τὴν εἶδον και μοῦ φάνηκε πῶς ἦτο δακρυσμένη...  
 Κ’ ἡ φύσις ἀναγάλλιασε στὴν γῆν πῶς κατεβαίνει.

Τὰ ρόδα, τὰ τριαντάφυλλα κ’ οἱ μυρισμένοι κρῖνοι  
 Εἶπαν μὲ ζήλια και χαρὰ ἄερχεται πάλ’ ἐκείνη!

Γιατί ἡ κόρη φαίνεται πῶς εἶναι λυπημένη;  
 Πῶς καὶ ἤθελε νὰ πῆ, μὰ φεύγει και σωπαίνει;

Τρέχω λαγκάδια και πλαγιές, δασοντυμένα ὄρη,  
 Και μὲ λαχτάρα ἐρωτῶ, ἂν εἶδανε τὴν κόρη!

“Ῥωτῶ τὸ γλυκοχάραμα τ’ ἀστέρια, τὴν σελήνη,  
 Τὸν οὐρανὸ, τὸν ἥλιον, τὴν αὔρα, τὴν γαλήνη...

Σιγῇ παντοῦ και ἐρημιὰ!... ὕπνος βαθὺς σκεπάξει  
 Τοὺς πονεμένους ὀφθαλμοὺς και ἡ ψυχ’ ἡσυχάξει...

Κ’ εὐθὺς ἡ κόρη φάνηκε, τρίχα χρυσοῦ μοῦ δίνει  
 “Ενα μικρὸ χαμόγελο και μιὰ ματιὰ μ’ ἀφίνει!

“Ἐλαμπ’ ἀπὸ τὴν εὐμορφιά και μ’ ἔψι. πικραμένη  
 Μοῦπε πῶς πάει στὸν οὐρανὸ, κ’ ἐκεῖ μὲ περιμένει...

Ἐν Ληξουρῳ (Κεφαλληνίας). Ἀπριλιος 1887.

Κ. Τ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ.